

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1546. usque ad annum 1549

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1770

VD18 90118529

§. 80. Pontificis responsum ad Cæsarem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66608](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66608)

colligitur, quod ea omnia, quæ pro juri-
 bus Sedi Apostolicæ competentibus profe-
 runt, unice probent, eas urbes ante Ma-
 ximilianum fuisse membra Mediolanensis
 Principatus, & nullo pacto ad Apostolicam
 ditionem pertinuisse, cum legitimæ donatio-
 nes antiquiorum Cæsarum minime producan-
 tur, quæ ab Apostolica Sede prætendeban-
 tur. Porro Maximilianus Cæsar successo-
 ribus suis nocere neutiquam potuit: pactio-
 nes vero Caroli cum Leone X. iis verbis fue-
 runt conceptæ, quibus Pontifici permitteba-
 tur quidem occupatio, ac possessio earum ur-
 bium, quæ tunc in Gallorum potestatem de-
 venerant, novus tamen titulus illius domini
 non addebatur. Insuper eodem scripto Cæ-
 saris nomine proferri potest, quod hic idem
 salvis Apostolicæ Sedis, & Imperii juribus,
 de quibus postea rite cognosceretur, daturus
 sit Octavio gratuito munere, & ubi is Parmam
 etiam Cæsari traderet, quadraginta
 scutorum millia, ex Regno Neapolitano sin-
 gulis annis percipienda, ad quam pecuniæ
 summam Parmæ simul, ac Placentiæ proven-
 tus nunquam pervenerant.

Sæcul. XVI.
 A.C. 1549.

§. LXXX.

Pontificis responsum ad Cæsarem.

Pontifex accepto hoc responso gravi-
 ter commotus se a Cæsare delusum
 arbitrabatur, hinc altera die vigesima
 quintapud Pall. n. 4.

25. Julii ex-
 tat in 3. tom.
 literarum ad
 Principes a-
 pud Pall. n. 4.

Y y 4

Sæcul. XVI. quinta Julii convocato Purpuratorum
 A.C. 1549. Senatu vehementer de Cæsare questus
 est, cum autem quivis hujus Monarchæ
 indignationem sibi accersere vereretur,
 ac neminem lateret, quod Papa non
 tam Ecclesiæ, quam familiæ suæ com-
 moda adeo ardentè procuraret (*) hinc
 eidem soli, prout ipsi magis expediret,
 responsum ad Cæsarem dandi curam re-
 liquerunt (**). *Multo libentius, aiebat*
Papa; responsonem omissem, si absque
meo, Sedisque Apostolicæ damno id mihi
licuisset, sed cum ad hoc me compulsam sen-
tiam ab exhibiti Cæsariani scripti sententia,
id præstabo pro eo, quod decet, Et modestiam
meam, Et gradum, in quo sum a Deo
collocatus; nec ea omnia, quæ possem, sed
tantum ea, quæ satis erunt, reponam: Nolo
igitur repetere atrox, Et execrandum faci-
mus Placentinum, neque literas, quas post-
modum ea civitas ad me scripserat; volo
 tantum

(*) Hæc animadversio a sublimi Continuato-
 ris nostri cerebro profluxit, abs dubio com-
 mendanda ab illis solis, qui vel jamjam a fide
 defecerunt, vel vilipensa summi Pontificis au-
 thoritate fidem Catholicam sensim falsis suis Po-
 liticis principiis, ac diæteriis e fidelium cordi-
 bus eliminare nitantur.

(**) Rursus Continuator pro suo arbitrio
 fingit. quod Papa hoc responsum absque suo-
 rum consensu & opera dederit.

tantum ipsam in Ecclesie obsequio persistere, Sæcul. XVI.
 neque vim referre a Cæsaris administris ad A.C. 1549.
 urbem occupandam illatam, nec amplas, ite-
 ratasque promissiones, per plura tempora,
 pluribusque meis Nuntiis factas, proinde,
 ut ad ea solum, quæ Martinus Alfonsus
 postrema legatione detulerat, responsionem
 contraham, compertum est Cæsari, quod
 ipsi, uti citra omnem obligationem, ita ci-
 tra omne mei juris detrimentum, ut illi gra-
 tificarer, exhibuerim quasdam probationes
 juris, quod in Placentiam obtinebat Eccle-
 sia: satisfactum fuit Mendozæ cupienti au-
 thenticas tabulas inspectare; nec ab eo postea
 quidquam illis objectum, hinc mirum vide-
 tur, quod jactetur, nihil legitimi juris pro
 Ecclesia apparere, placet mihi, mentem Cæ-
 saris non esse, ut Sedis Apostolicæ juri quid-
 quam detraheretur; ceterum Deo universo-
 que hominum generi dijudicandum relinquo,
 an oblatae conditiones honestæ, adeoque ad-
 mittendæ essent, an eidem Sedi, quin toti
 Christianæ Reipublicæ summum detrimen-
 tum illaturæ, quare ne Apostolica Sedes, a-
 liique læderentur, illud urgeo, quod Cæsar
 ipse in memorato scripto a se promissum fa-
 tebatur, nimirum, quod velit reddere Pla-
 centiam Ecclesie, ubi cognosceret, eam illi
 jure deberi. Ego proinde, quam vehemen-
 tissime possum, rogo Cæsarem, ut Deum,
 suamque conscientiam consulat, agnoscatque

Sæcul. XVI eam urbem Apostolicæ Sedi debitam, nec
A.C. 1549. ipsi fas sit plurimas ob causas eam retinere.

§. LXXXI.

*Senensis Republica utriusque Ducatus
 loco a Pontifice petita.*

*Pallav. l. c.
 c. 3. n. 5.*

Cum omnibus manifestum esset, quod Cæsar Placentiam retinere vellet, simulque tam verbis, quam sua agendi ratione sat luculenter demonstraret, ipsum etiam sibi Parmam vendicare moliri, hinc nova ratio fuit excogitata, qua utrique contendentium parti satisfaceret, si nempe Carolo utraque urbs, quas ad conservandum Mediolanensem Ducatum oppido necessarias censebat, ea lege cederetur, ut Senensis Republica a Cæsaribus ditio- nibus sejuncta, Sedi Apostolicæ, atque Octavio, ejusque posteris interea relinquere- tur; quippe eadem hæc Republica in Cæsaribus obsequio multam fluctuabat, quamvis hic nec auro, nec solertix pepercerit, ut eam suis additam studiis conservaret, aliunde etiam Papa Florentiæ Ducem in hanc commutationem facile consensurum sperabat, cum eidem abs dubio gratius foret, ut hæc urbs in Farnesiorum Principum utpote potentia inferiorum dominio esset, quam si ditioni suæ vicinam